

PO TAURAGNŲ DANGUM

Tauragnų krašto bendruomenės laikraštis 2010 lapkritis Nr.19

*Dažnai mūsų laikraščio pirmajame puslapyje Jūs galite paskaityti **Bruno Ferrero** – italų rašytojo ir kunigo saleziečio - pasakojimus. Pati dažnai juos skaitau ir visada stebiuosi, kokių jie talpūs, kiek juose prasmės. Tai trumpos istorijos sielai, kupinos išminties, švelnumo, meilės ir tikėjimo.*

Šįkart Jūsų dėmesiui siūlau dvi trumputes istorijas, atrodo, tokias skirtingas, bet daugelis jose turbūt atpažinsime save. O komentarus parašykime šįkart patys. Kiekvienas sau.

Danguolė Grabauskienė

Sveikiname jubilatus!

*Susikauptė širdy ir išmintis, ir patyrimas,
ir nueitų dienų graži rimtis.
Tai, kas praėjo, kas jau buvo -
tai kraitis, dovana arba lemtis.“*

Žmogelį slėgė nesibaigiantys gyvenimo vargai. Jis atėjo guostis pas garsų dvasios mokytoją:

- Nebegaliu daugiau! Tokio gyvenimo neištversiu.

Mokytojas pasėmė saują pelenų ir subėrė juos į skaidraus vandens stiklinę, stovėjusią ant stalo. Vanduo susidrumstė ir pajuodo.

Mokytojas tarė:

- Tai - tavo kančios.

Ir išpylė vandenį. Tada vėl pasėmė saują pelenų, tokią kaip pirmoji, parodė ją žmogui ir, persisvėręs pro langą, sviedė pelenus į jūrą. Jie akimirksniu išsisklaidė, o jūra liko tokia, kaip buvusi.

- Matai? - pasakė mokytojas. – Kiekvieną dieną reikia apsispręsti, kuo būti: ar vandens stikline, ar jūra.

Užsienio reikalų ministras prancūzas Robertas Schumanas sykį pasakojo, kodėl niekada nesukūrė šeimos.

- Prieš daugelį metų, važiuodamas metro, netyčia užmyniau vienai poniai ant kojos. Man nespėjus atsiprašyti, ji per petį prapliupo šaukti: „Kvėša tu paskutinis, silpnaproti kerėpla, žiūrėk, kur statai kojas!“ Tačiau atsigrėjusi į mane, ji nuraudo ir sutrikusi tarė: „Ak, pone, labai atsiprašau! Aš maniau, kad tai mano vyras...“

Lapkričio mėnesio jubiliejai

50 metų jubiliejų švenčia **Valdas Žičkus** iš Klykių kaimo ir **Rimutė Juodvalkienė** iš Tauragnų;

70 metų sukanka **Vladui Šeduikiui** iš Nečioniškio, tauragniškiams **Alvidui Driukui** ir **Angelei Šileikienei**;

75 – eri metai sukanka **Onai Lisauskienei** iš Maleckazemio ir **Genovaiti Navikienei** iš Balčių;

80 metų jubiliejų švenčia **Bronislava Bivainienė** iš Daunorių ir **Veronika Petravičiūtė** iš Sėlės kaimo;

85 metai sukanka **Vandai Ramanauskaitei** iš Klykių;

100 metų sulaukė **Adelė Petravičienė** iš Gaidelių k.

Apie romansų vakarą

Dainuoja **Povilas Klezys**

Scenoje – tauragniškiai

Salės vaizdas

Spalio pabaigoje Tauragnų kultūros centre vyko ketvirtasis romantinės muzikos festivalis „Po Tauragnų dangum“. Mintis rengti tokią šventę man kilo prieš penketą metų. Tauragniškiai dainininkai visada dainuodavo romansus. Mes patys turim romansų kūrėją ir atlikėją Vygantą Varnecką, kuris įvairių švenčių metu atlikdavo savo naujausius kūrinius.

Rengdama šiuos festivalius kiekvienais metais stengiuosi pakviesti vis naujus atlikėjus iš įvairių Aukštaitijos kampelių. Pirmajame festivalyje koncertavo garsus ansamblis iš Dūkšto,

vadovaujamas Dangutės Urbonienės, ansamblis iš Dusetų, vadovaujamas Janinos Kaškauskienės, romantinės muzikos ansamblis iš Utenos (vadovė Liuda Gričiuvienė), taip pat uteniškių „Širdagraužis“, vadovaujamas Elenos Kiškienės, kaimynai iš Saldutiškio (vadovė Danutė Zajančauskienė). Kitais metais atvyko svečiai iš Molėtų, Ažuožerių, Užpalių ir Sudeikių. Pernai metais tauragniškiai klausėsi panevėžiečių „Raskilos“, dainininkų iš Obelių, Linkmenų, uteniškių „Muzikontų iš pa Utenas“, vadovaujamų Rimos Garsonienės. Aišku, kad visada naują programą paruošia ir tauragniškiai, vadovaujami

Vilmos Valienės. Šiais metais pakviečiau ne tik ansamblius, bet ir atskirus dainininkus. Ne pirmą kartą svečiavosi seimo narys Edmundas Pupinis, kurio dainos visada laukiamos tauragniškių. Su gitara atvyko ir Spitrėnų klebonas Povilas Klezys, o jo dainuojamoms dainoms pritarė visa salė. Dažnas svečias Tauragnuose ir Jonas Klimas, puikus dainininkas, daug Ignalinos kraštui nusipelnęs žmogus, kurio sodrus balsas puikiai skambėjo ir šį kartą. Šiais metais festivalyje dalyvavo Utenos mišrus vokalinis ansamblis „Svaja“ (vadovė Ada Čypienė). Jų paruošta nauja programa iš tiesų skambėjo profesionaliai ir buvo žiūrovų šiltai priimta. Melodingai skambėjo Kuktiškių moterų ir vyrų bei duetų atliekamos dainos (vadovė Stasė Kapcevičienė). Į šventę atvyko zarasiškiai, vadovaujami Gedimino Vitkevičiaus. Dainininkai nudžiugino visus profesionaliu atlikimu, puikiais balsais bei skoninga apranga. Tauragniškiei, vadovaujami Vilmos Valienės, sumanė švęsti gražuolės Aliodijos vardadienį. Aliodijos vaikina Jurgį vaidinęs Ramūnas Tumėnas puikiai atliko jam skirtą vaidmenį – Jurgiui labai nesisėkė merginti Aliodiją (Valda Žebelienė), jis taip jaudinos, kad net rankos drebėjo, krito iš rankų pyragas, o gėrimu aptaškė kaimynės suknelę... Visas ansamblis atrodė kaip spalvinga šventinė puokštė, nes drabužiai, skrybėlaitės, gėlės atlapuose ir šypsenos bei puikiai atliekamos dainos neleido abejoti, kad visi susirinko į šventę.

Šventę nuotaikingai ir smagiai vedė mūsų seniūnijos gyventojas iš Minčiakampio Algis Kulys ir uteniškė Rita Skrebiškienė, kurie įnešė naujumo mūsų jau įprastam renginiui.

Džiaugiuosi, kad kas metai romantinės muzikos festivalis pritraukia vis daugiau žiūrovų ir iš aplinkinių kaimų, o taip pat iš Utenos. Norėtusi, kad ateitų daugiau tauragniškių, kurių salėje buvo ne tiek jau daug. Juk renginys vyksta namuose. Laukiame Jūsų visuose renginiuose.

Su gitara – **Edmundas Pupinis**

Duetas iš Kuktiškių – **Leonida Leleivienė ir Gintautas Petravičius**

Danguolė Grabauskienė

Svečiams Tauragnuose paviešėti pritrūko laiko

Utenos švietimo centras vykdo dvejų metų Grundtvig mokymosi partnerystės projektą „Aš – tavo gidas! Savo krašto neatskleista istorija“. Projekte dalyvauja šešios šalys: Belgija (projekto koordinatorius), Didžioji Britanija, Malta, Austrija, Ispanija ir Lietuva (Utena). Tikslinė projekto dalyvių grupė – vietos bendruomenė. Projekte be Leliūnų, Vaikutėnų, Vyžuonų bendruomenių dalyvaujame ir mes, tauragniškiei.

Spalio pabaigoje visų šalių partnerių atstovai (26 žmonės) viešėjo Utenoje. Viešnagės metu Utenos švietimo centre buvo surengta pirmoji projekto paroda. Mes pristatėme nuotraukas apie senąjį kaimą, amatus, o Regina Mačienė maloniai sutiko eksponuoti parodoje savo karpinius. Pirmąjį vakarą švietimo centre susirinkusius svečius iš visų penkių užsienio valstybių puikiai muzika linksmino Eleonora ir Albertas Udros, kurie nepailsdami grojo visą vakarą, o svečiai niekaip nenorėjo jų paleisti, kartu fotografavosi, filmavo, šoko. Tauragnuose svečiai pirmiausiai užsuko į krašto muziejų, kur juos priėmė ir apie mūsų kraštą vaizdžiai papasakojo Nijolė Šuminienė. Atvykusiems visas

Groja Albertas ir Eleonora

Žuvienė iš virėjo rankų

buvo įdomu, jie klausinėjo apie Lietuvos istoriją, smalsiai apžiūrinėjo muziejuje eksponuojamus tapybos darbus, o taip pat fotografijų parodą kultūros centre. Maltos atstovas sakė, kad susidaro įspūdis, jog Lietuvoje gyvena labai meniškos sielos žmonės, nes visose bendruomenėse jie pamatė įvairių darbų iš medžio, molio, tapybos darbų, rankdarbių.

Vėliau mokyklos sporto salėje svečių komanda žaidė su tauragniškais tinklinį. Aišku, jėgos buvo labai nelygios, bet žaidimas buvo labai aktyvus, o ypač tada, kai komandos tapo mišrios, svečiai su šeiminkais susimaišė. Iš svečių tikrai galėtume pasimokyti sveiko azarto ir džiaugsmo, kai kamuolys sėkmingai atmušamas. Jie džiaugiasi kaip maži vaikai. Po žaidimo Belgijos atstovas pažadėjo, kad, kai nuvyksime pas juos, jie pasiūlys mums pažaisti futbolą ir tikisi revanšo.

Toliau vakarojimas tęsėsi pirtyje. Tik svečiai neilgai galėjo pabūti, nes autobusas buvo užsakytas ribotam laikui. Ir pirtyje tik moterys spėjo išsiprausti. Laikas bėgo labai greitai. Aišku, bendrauti trukdė kalbos barjeras, paprasčiau buvo tiems, kurie galėjo angliškai susišnekėti.

O aš nuoširdžiai dėkoju žmonėms, kurie paprašyti neatsisakė padėti. Tai Veronikai ir Povilui Gimbučiams, kurie priėmė savo patalpose prie ežero tokį didelį žmonių būrį, iškūreno pirtį. Tai Mykolui Šinkūnui, išvirusiam daug puikios žuvienės, kurią labai gyrė užsieniečiai, bet nesugebėjo visos suvalgyti, nes buvo jau pavalgę vakarienę,

Vygantas Varneckas

Malda

*Kodėl gi svajos mus aplanko?**Ką reiškia jos mūs kėlyje?**Be jų – gyvenimas nublanktų,**Nebūtų meilės mūsų širdyse.**Svajone, neapleisk tu mūsų.**Nešk per gyvenimo audras.**Juk be svajonės mes pražūsime,**Nebegalėsime kėlio rast.*

kuri jiems buvo atvežta iš Utenos kavinės. Bet, kaip sakoma, nėra to blogo, kad neišeitų į gera - žuvienės dar galėjo paskanauti kitą dieną susirinkusieji į romansų vakarą. Ačiū Vidui Juknevičiui, kuris tą dieną buvo „įdarbintas“ vairuotoju. Ačiū Broniui Tartilui, kuris pasirūpino, kad penktadienio vakarą salėje nebūtų šalta. Žinoma, ir projekto vykdytojų grupei (Alvydui Danauskui, Bronei Juknevičienei, Aldonai Tartilienei, Valdai Žebelienei), kurie sprendė visus organizacinius klausimus. Juk svečiai atvažiuoja ir išvažiuoja, o gyvename tarp savų. Ir kada kreipiesi į žmones, o jie neatsisako padėti, iš tiesų pasijunti, kad gyveni bendruomenėje.

Bendruomenių atstovai jau buvo išvykę į Maltą, Austriją, Ispaniją. Žiemą Vaikutėnų atstovas vyks į Angliją, o birželio mėn. vyks paskutinis tarptautinis projekto dalyvių susitikimas Belgijoje, kur dalyvaus ir vienas mūsų bendruomenės atstovas.

*O laikę, bėkį su svajonėm!**Rytojaus laukime gražaus.**Tau, viešpatie, už tai dėkojam.**Tad leisk svajonę pasigaut.*

**Lapkričio pabaigoje kultūros centre
vyks Vyganto Varnecko kūrybos
vakaras. Kviečiame ateiti pasiklausyti
naujų eilėraščių bei romansų.
Sekite skelbimus.**

LAPKRITIS GRAŽUS JUBILIEJAIS

Valda Žebelenė

Šimtametės pagerbimas

Minėjome Visų Šventųjų dieną, o viena Tauragnų seniūnijos senolė Adelė Petravičienė, gyvenanti Gaidelių kaime, atšventė savo 100-ąjį gimtadienį.

Šeštadienį į mažytę trobelę, rymančią Tauragnų – Lamėsto vieškelio dešinėje pusėje prie pat Vaidulių girios, rinkosi senolės artimieji: dvi dukros ir sūnus, septyni anūkai, vienuolika proanūkių ir viena propoanūkė. O kur dar antrosios pusės?! Turbūt ta trobelė guminė, nes visi lengvai sutilpo. Krykštavo proanūkiai, šurmuliavo anūkai, ramiai šnekučiavosi vaikai. Kažkaip juokinga sakyti – vaikai, nes jie patys jau pensininkai. Prie didelio stalo susėdo penkios kartos. Manau, kad dabartinėje Lietuvoje tai retas atvejis.

Lapkričio 3-ąją pagerbti šimtametės atvyko Utenos r. savivaldybės administracijos direktoriaus pavaduotojas Gintautas Petravičius, „Sodros“ direktorius Vidmantas Misiūnas su sekretore Renata Šapakjeva, Utenos socialinės rūpybos skyriaus vedėja Janina Bruklienė, Tauragnų seniūnas Alvydas Danauskas ir soc. rūpybos darbuotoja Liubovė Skliaustienė. Svečiai pasakė daug šiltų žodžių jubilitei, palinkėjo stiprios sveikatos, įteikė gėlių. Gal ne viską senolė suprato, kadangi silpnai girdi, bet dar yra šviesaus proto. Daug ji papasakojo apie savo sunkų ir ilgą gyvenimą.

Gimė ji 1910 m. lapkričio 1 dieną Utenos r., Zavietnos kaime, neturtingoje Adelės ir Vinco Balčiūnų šeimoje. Tuo metu sesei Marijonai buvo 10 metų, o Zoselei – septyneri. Tėvas buvo dailidė. Ėjo per žmones, statė trobesius, remontavo. Mažai būdavo namuose. Motina su dukromis sunkiai vertėsi, kentė nepriteklių. Dažnai būdavo alkanos. Kai grįždavo tėvas su uždarbiu, visada parnešdavo didžiulį duonos kepalą. Motina priekaištaudavo, kad jis retai namo pareina, kad vaikai alkani. Tėvas atpjaudavo po storą duonos riekę ir liepdavo valgyti. Išsigandusios mergytės plūsdavo ašaromis ir negalėdavo kąsnio nuryti. Tėvas buvo labai ūmus, bet neilgai tegyveno. Mirė, kai Adeliutei buvo vos treji metai.

1915 m. žiemą mirė ir motina. Sesuo Marijona tuo metu jau tarnavo pas žmones. Namie liko dvylikametė Zoselė ir penkiametė Adeliutė. Sunki, ilga ir alkana buvo žiema. Namuose – nei kąsnelio duonos, nei sušalusios bulvės. Sunku pasakyti, kaip jos tada išgyveno. Labai padėjo kaimynų Krivošėjų šeimos. Iki šių dienų Adeliutė geru žodžiu mini tuos nuoširdžius rusus.

Paaugusi Adelė išėjo tarnauti pas ūkininkus. Įsiminė Juknėnų krašto žmonės, nuoširdūs ir geri. Jaunystėje karštai pamilo. Jos vaikas turėjo išvažiuoti į Žemaitiją, tai Adelė pasiuvo kailinius ir išleido į kelionę. Liko viena, besilaukianti vaikelio ir nekeikianti mylimojo, kad ją paliko. Gimė berniukas, bet jis pagyveno vos metelius ir mirė. Jau būdama 30 metų išteikėjo už Jono Petravičiaus, gero ir darbštaus žmogaus. Iš pradžių gyveno pas seserį, paskui, po karo, persikraustė į tuščią Krivošėjų trobelę Gaidelių kaime, kur iki šiol ir tebegyvena. Gimė dukrelės Onutė ir Genutė, sūnus Antanas. Pokario ir kolektyvizacijos laiku šeima sunkiai vertėsi, nors tėvas buvo darbštus, o motina – nuostabi audėja. Nežinau, kas galėtų suskaičiuoti, kiek per gyvenimą išausta audeklo rietimų, rankšluosčių, staltiesių, lovatiesių, kiliminių takų. Adeliutė audė ne tik mūsų seniūnijos gyventojams. Atvažiuodavo ir iš kitų rajonų. Moteris buvo labai geros širdies. Gal 10 metų jų namuose gyveno vieniša moteris su dviem berniukais. Adelė labai mėgo svečiuotis pas gimines ir draugus. Pakinkydavo Jonas arklį, sėsdavo abu į vežimą ir dardėdavo į svečius. Be jų neapsiėjo nė vienos giminės vestuvės, krikštynos, laidotuvės. Vis abu ir abu. Labai sielojosi, kai 1988 m. vyras mirė. Ir liko Adeliukė viena. Ne, ne viena. Kartu gyveno ir dukros Genutės šeima, bet prasidėjo kivirčiai su žentu, kurie kartais baigdavosi mėlynėmis ir guzais. Padejuodavo senolė, paimanuodavo, sekmadieniais nueidavo į Tauragnų bažnytelę, aplankydavo seserį, kitos sesers dukras. Visur buvo mylima ir laukiama. Dar neseniai, prieš trejus metus, atvažiavo į pirmąjį Balčiūnų giminės susitikimą. Visi stebimės, kaip ji, taip sunkiai gyvendama, vargdama, sulaukė tokio gražaus amžiaus. Senolė

beveik nevartoja vaistų. Kartais išgeria kokią tabletę nuo kraujospūdžio ar nuo kosulio. Nuo visų ligų ir negandų ji turėjo vienintelį vaistą – degtinę. Nebuvo alkoholikė, bet išgerti mėgo. Ir dabar, per savo jubiliejų, išgėrė mažytę taurelę degtinės. Praeitą žiemą buvo sunkiai susirgusi, bet pasveiko. Dabar jau nebevaikšto, guli lovoje, nes svaigsta galva. Svajoja, kad pavasarį išeis į lauką ir atsisisės ant smėlio krūvos, kaip ji pati sako, „su proanūkėm kepti bandelių“. Duok dieve, visiems sulaukti tokio amžiaus ir turėti šviesią atmintį.

Gyvenimas, atiduotas žemei

Tauragniškis Alvidas Driukas švenčia 70-metį. Sveikindami jį su garbingu jubiliejumi, paprašėme pasidalinti mintimis apie praėjusius metus, nuveiktus darbus, šeimą, gyvenimo vertybes.

Su kokiomis mintimis pasitinkate savo jubiliejų?

Tai ilgi gyvenimo ir darbo metai. Per tokį netrumpą laiką buvo visko: teko ir suklypti, ir pakilti. Bet už visus buvusius rūpesčius dabar jaučiu atpildą. Užaugo mūsų vaikai, jie sukūrė šeimas, įsitvirtino gyvenime. Vaikai labai dažnai mus aplanko. Auga trys nuostabūs anūikai. Tai yra labai didelė laimė. Labai džiaugiuosi, kad man ši jubiliejų tenka sutikti Tauragnuose, prie kurių plėtimosi ir gerovės teko nemažai padirbėti. Malonu, kad mūsų miestelis gražiai tvarkosi, aktyvi bendruomenės veikla. Liūdna, kad Tauragnuose nebeturime mokyklos.

Labai gražiai kalbate apie savo šeimą. Ar galit išduoti paslaptį: kaip susipažinote su savo žmona?

1963 m. pavasarį buvau paskirtas Molėtų r. Vastapų kolūkio pirmininko pavaduotoju. Pirmininkas mane apgyvendino pas Staponkus, o jie turėjo nuostabią dukrą Aldoną. „Merginimas“ truko neilgai: 1965 lapkritį draugystė pasibaigė vestuvėmis. Tada jau dirbau Molėtų r. Kaniūkų kolūkio pirmininku. Kai išrinko pirmininku, man dar nebuvo ir dvidešimt ketverių.

Jei neklystu, Jūs Tauragnuose nuo 1970 metų. Kokie Jums tada pasirodė Tauragnai?

Tauragniškiai 1970 m. vasario 13 d. mane išrinko kolūkio pirmininku. Pirmosios darbo dienos labai didelio optimizmo nekėlė, ūkis atsilikęs, žmonės praradę pasitikėjimą ateitimi, nusivylę buvusiais ūkio vadovais. Matėsi, kad teks nemažai padirbėti stiprinant kolūkio ekonomiką, įtikinti žmones, kad sąžiningai dirbant galima pasiekti neblogų rezultatų. Mane optimistiškai nuteikė tai, kad Tauragnuose buvo vidurinė mokykla, kultūros namai, bažnyčia, ligoninė, ambulatorija, vaistinė, buitinio aptarnavimo punktai.

Daug metų buvote kolūkio pirmininkas. Kai kas norėtų praeitį užbraukti, nes tai ne „ta“ praeitis. Bet tiek metų darbo neužbrauksi ir nepamirši, lyg jų nebūtų buvę. O kas Jus labiausiai džiugino ir jaudino tais metais?

Pirmininku Tauragnuose dirbau 19 metų. Tai buvo kūrybingiausi, geriausi metai mano biografijoje. Teko įveikti labai daug sudėtingų situacijų, sprendžiant tuometinius ekonominius, socialinius, buitinius klausimus. Daug pastangų dėjome gyvenvietės plėtimui ir tvarkymui, buvo baigtos asfaltuoti gatvės, jis buvo apšviestas. Paskutiniaisiais metais labai suaktyvėjo gyvenamųjų namų statyba: kas metai gyvenvietėje buvo pastatoma 10-15 namų. Didžiausia lengvata ir patogumas miestelio gyventojams buvo vandentiekio įvedimas. Kolūkyje buvo statomi ūkiniai-gamybiniai pastatai, buvo numelioruoti dideli žemės plotai, nutiesti keliai, įrengtos našios kultūrinės pievos ir ganyklos. Šios priemonės sparčiais tempais didino ūkio ekonominį pajėgumą.

Labiausiai džiugino tai, kad žmonės atsitiesė. Pradėjo materialiai geriau gyventi, statėsi namus gyvenvietėje, pirko buitinę techniką, lengvuosius automobilius, daugiau galėjo padėti miestuose gyvenantiems vaikams.

Kolūkių nebeliko. Nesvarstysime dabar, gerai tai ar blogai. Tauragniškiai buvo pilni planų ir svajonių, kaip gyvens. Tie planai taip ir liko neįgyvendinti. Apie ką tada galvojot Jūs?

Aš jau tada kolūkyje nebedirbau, tačiau mačiau ir jutau kai kurių žmonių pastangas, naudojantis vadinamąja turto privatizacija, kuo labiau pasinaudoti visų uždirbtomis gėrybėmis, pinigais,

Nuotraukoje: Žemdirbių šventė 1985 m.
(iš asmeninio A. Driuko albumo)

kurie buvo ūkio sąskaitoje (o jų buvo nemažai, apie pusantro milijono tuometinių rublių). Dėkoju Dievui, kad man tai teko stebėti iš šalies, o ne dalyvauti šiame procese.

..

Nijolė Šuminienė

Kompiuterinio raštingumo mokymai Tauragnų bibliotekoje

Šiuolaikinė visuomenė tampa vis labiau priklausoma nuo modernių technologijų. Be kompiuterinių žinių daugelis negali jaustis pilnaverčiais visuomenės dalyviais. Kompiuterinis raštingumas suteikia daugiau galimybių ne tik profesinėje veikloje, bet ir kasdienybėje. Atotrūkis nuo informacinių technologijų ypač jaučiamas kaime vyresnių žmonių tarpe. Todėl įvairūs mokymai stengiasi suteikti žmonėms bent minimalias kompiuterinio raštingumo žinias. Jau įgyvendinti projektai VIPT-1 ir VIPT-2. Kompiuterizuotos ir modernizuotos bibliotekos. Vykdomas projektas „Bibliotekos pažangai“. Projektai, akcijos skatina gyventojus, ypač

Jei galėtumėte grįžti atgal – ką darytumėt kitaip?

Dažnai pagalvoju, ką daryčiau kitaip, jeigu galėčiau grįžti atgal. Galvoju, kad tokį gyvenimą, susietą su žemės ūkiu, aš pasirinkau dar vaikystėje. Gimiau Ukmergės rajono Balandžių kaime žemdirbio šeimoje. Baigęs tuometinę septynmetę mokyklą įstojau į Vilniaus gyvulininkystės technikumą, pasirinkau zootechniko specialybę, vėliau – agronomo Žemės ūkio akademijoje. Žemės ūkyje iš viso dirbau 35 metus, iš jų 25 metus – kolūkio pirmininku. Savo gyvenimą ir darbą atidaviau kaimo žmonėms, kiek galėjau ir sugebėjau mokiau žmones gerinti žemdirbystės kultūrą, žemės ūkyje pritaikyti mokslinius pasiekimus. Mes, žemdirbiai, nebuvo politikai, o tik sąžiningai ir dorai tęsėme mūsų tėvų ir senelių tradicijas – dirbti ir gražinti mūsų Lietuvą.

Ačiū už atsakymus.

Kalbėjosi Bronė Juknevičienė

senjorus, plėsti savo žinias, suprasti interneto galimybes ir naudą taupant savo lėšas ir laiką.

Šiuo metu Kauno technologijos universitetas vykdo projektą „Kompiuterinis raštingumas bendruomenėms – geresnės kokybės garantas“. Šiame projekte dalyvauja apie 170 Lietuvos bibliotekų. Šis projektas skirtas vyresnio amžiaus žmonėms. Tauragnų bibliotekoje mokymai vyko nuo spalio 19 d. iki lapkričio 4 dienos. **(Nuotraukoje:** kursų lankytojai). Mokymuose dalyvavo dešimt tauragniškių: Algimantas Bartkevičius, Rimutė Bobelienė, Veronika Gimbutienė, Regina Mačienė, Nijolė Peleckienė, Jūratė Šinkūnienė, Sofija Tilvytienė, Anfiza Vasilkova, Vilma Valienė, Valda Žebelienė. Žmonės mokėsi dvi

savaite: kiekvieną darbo dieną per keturias valandas stengėsi pažinti kompiuterį ir internetą. Jų žinios buvo įvertintos baigiamuoju testu. Vėliau nuotoliniu būdu prisijungę prie Kauno technologijos universiteto nuotolinio mokymosi aplinkos, savarankiškai studijavo ir dar kartą savo žinias patikrino testu. Džiugu, jog visi mokymų dalyviai sėkmingai išlaikė abu testus ir gavo pažymėjimus apie dalyvavimą mokymuose ir testų išlaikymą.

Galima tik pasidžiaugti, kad gyventojai supranta, jog mokytis ir tobulėti niekada nevēlu. Jie visada laukiami Tauragnų bibliotekoje, kur bus konsultuojami, pamokomi, padrąsinami.

Turbūt atpažįstate šį Tauragnų kampelį. Kažin ar kada nors baigsis toks įžūlus miestelio teršimas? Gal jeigu patys būtume nepakantesni, tai ir šiukšlintojai taip nedrįstų elgtis? Žinoma, paskui kiekvieną tokį niekas nepribėgios, užtat liūdna, kad dar nemažai yra tokių piliečių, kuriems miestelio tvarka ir švara visai nerūpi. Jų, žinoma, ir talkose nepamatysi.

Kviečiame rašyti apie tai, fotografuoti tokias miestelio vietas (o gal ir šiukšlintojus?), gal pastarieji bent kiek susigės. Jūsų nuotraukas spausdinsime bendruomenės laikraštyje.

Nuotraukos Danguolės Grabauskienės, Reginos Mačienės, Nijolės Šuminienės, Žymanto Trimonio, Valdos Žebelienės

Paruošė D. Grabauskienė
Spausdino Utenos spaustuė

DĖMESIO! KVIĘČIAME!

Lapkričio 13 dieną 17 val. Kultūros centre vyks **ataskaitinis Bendruomenės susirinkimas – šventė.**

Pirmininkės ataskaita, narių pasiūlymai, pastabos. Pažymėjimų įteikimas įvairių kursų dalyviams. Koncertuoja Videniškių (Molėtų r.) kaimo kapela ir Juozo armonikieriai bei šokėjai. Vadovas Juozas Vasiliauskas. Kapela – TV konkurso „Duokim garo“ bei daugkartinė varžytuvių „Linksmoji armonika“ nugalėtoja. „Groja taip, lyg būtų gimę su armonikomis“, – apie videniškiečius sako žmonės.

Cepelinų puota ir vakaronė.

Bruno Ferrero

Kas reikalinga mūsų sielai

1. Kasdien dešimt minučių ramiai pasėdėk ir paklausyk muzikos.
2. Vaikščiok pėsčiomis visada, kai tik gali.
3. Kasdien apkabink mylimus žmones ir ištark jiems: „Myliu tave“.
4. Švėsk gimtadienius, vardadienius, jubiliejus ir kitas progas, kurios tik tau ateina į galvą.
5. Būk malonus su visais. Net ir su tais, su kuriais kartu gyveni.
6. Šypsokis.
7. Melskis.
8. Padėk tam, kam reikia tavo pagalbos.
9. Pasilepink.
10. Žiūrėk į dangų ir siek aukštų idealų.

„**Lapkritis** – vėlių mėnuo. Ilgais rudens vakarais mirusiojo siela sugrįžta į namus susitikti su artimaisiais ir tarsi primena: mirtis yra mūsų kasdienybėje, tik jos nepastebime.

Gūdus ir šaltas lapkritis primena, kad reikia eiti nusilenkti mirusiesiems, o vėjas medžiuose užauja irgi ne šiaip sau – jis padeda vėlėms judėti ir žvabų rudenį surasti kelią į namus pas artimus žmones. Tie ilgi rudens vakarai ir jaudinama tylą padeda susitikti gyviesiems ir mirusiesiems. Vėlinių laikas primena: gyvieji ir išėjusieji turi gyventi ramiai viename laike, bet skirtingose erdvėse“.

ATA *Seniūnijoje spalio mėn. mirė*

ADELĖ KIRKIENĖ, Sėlės k., 97 m.

Užjaučiame artimuosius.